

ENTRE LA XARXA COMUNICACIONAL EN CATALÀ I EL GREUGE COMPARATIU

TVV-TV3: L'abast d'un projecte confús

Unes declaracions de Joan Lerma a Barcelona, exigint la recepció de la TVV a Catalunya, han donat peu a un intercanvi d'opinions ben significatiu. Si per als responsables de TVV es tracta d'una qüestió d'igualtat d'oportunitats, a Catalunya, que la TVV siga ben rebuda o no tinga cap sentit dependrà de la llengua en què emeta.

Víctor Iranzo

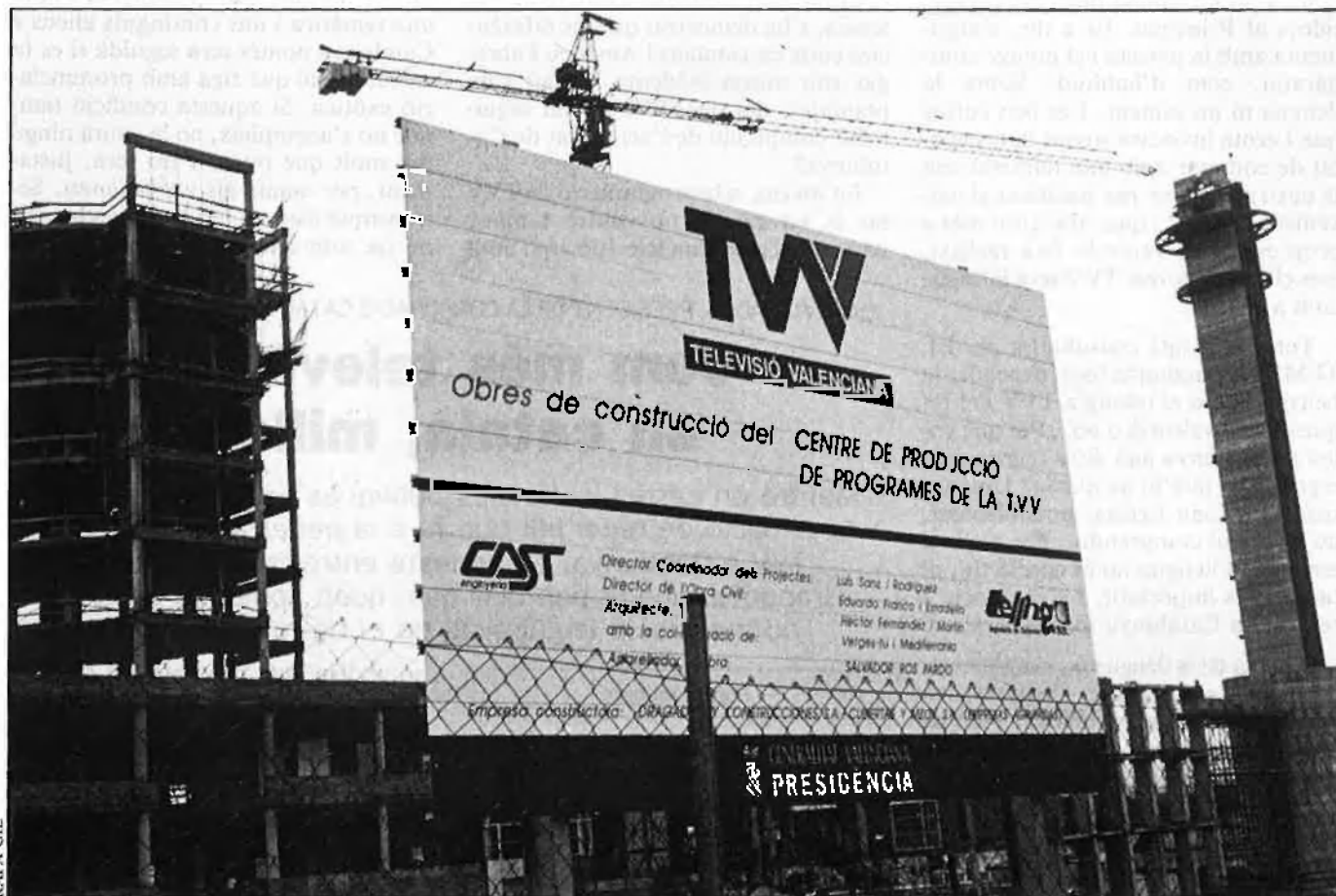
A pesar dels retards i del cúmul de dubtes associat al projecte, sembla que Televisió Valenciana (TVV) serà una realitat tangible l'any 89. Una realitat que comença a provocar debats concrets, d'abast, sentit i eficàcia, ara que la qüestió de la futura direcció de l'ens sembla tancada amb el nom d'Amadeu Fabregat.

Divendres 19 de febrer el president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, declarava, a Barcelona i amb to amenaçant, que si la TVV no es podia veure a Catalunya «faré tot el que siga possible perquè es tanquen els repetidors de TV3 a València». Un to, de bestreta, injustificat, ja que les autoritats polítiques i televisives de Catalunya veuen amb bons ulls que la TVV puga veure's allà. I no només allà. Fa uns dies arribava un comunicat de

l'Obra Cultural Balear que prometia la seua col·laboració per estendre la recepció de la TVV a les Illes, sempre que la programació fóra en català. I ací hi ha la clau de la qüestió.

En principi, és tan desitjable l'extensió de la TVV per tota l'àrea lingüística comuna com la de la TV3. El resultat en seria l'aparició d'una autèntica xarxa televisiva de Països Catalans. La TVV, posant a contribució el pes demogràfic, econòmic i creador del País Valencià, fins ara infrautilitzat, seria decisiva tant per definir l'estàndard català televisiu com per fer possible una major varietat d'enfocaments —des de lingüístic a estètic, passant pel polític—, sense parlar de la lògica cooperació entre dues televisions autonòmiques en la mateixa llengua i enfrontades als mateixos problemes.

Però no són aquests els termes que s'empren des de València per exigir l'extensió a Catalunya de la TVV. A banda d'invocar la llibertat de recepció, s'esmenta el necessari equilibri del mercat publicitari i la posició d'inferioritat en què quedaria la TVV havent de competir al País Valencià amb la TV3

RAFA GIL

A pesar del cúmul de dubtes que acompanya el projecte, TVV serà una realitat tangible l'any 89.

TVV i TV3: reconeixement mutu

M. Garcia Lliberós

A l'abril de 1986, EL TEMPS va publicar un petit sondeig d'opinió al voltant de la penetració de TV3 en la Comunitat Valenciana. Jo vaig ser una de les persones consultades i recorde que contestava en un sentit positiu —com a consumidora d'un servei públic estava totalment d'acord i receptiva a la TV catalana.

Ràpidament, vaig afegir que, malgrat això, em pareixia que era molt necessari lluitar perquè la nostra TVV fóra una realitat. Continuo pensant el mateix. Han passat quasi dos anys. Crec que podem dir que el camí sense tornada de la TVV ha entrat ja en la recta final. Per això, ara hem de ser més exigents. No hem de permetre mai que TVV arribe a un mercat en condicions de desavantatge en relació amb una altra televisió pública, en aquest cas TV3. Per tant, només hi ha dues alternatives possibles per a les relacions entre TVV i TV3: o competeixen per l'audiència en els dos mercats, català i valencià, o limiten cada una l'emissió al seu territori.

En aquest darrer cas, ambdues televisions podrien col·laborar dins de l'àrea de la producció de programes, amb la consegüent disminució de despeses de producció. Però mai no hem d'acceptar una situació de desavantatge per a la TVV. La qüestió té un rerefons econòmic, no només menyspreable, sinó fonamental, a part que l'exercici de la llibertat d'expressió, si s'hi recorre, només troba ba-

ses de legitimitat quan l'aplicació d'aquests arguments s'efectua des de l'òptica de la reciprocitat i el reconeixement mutu.

Les declaracions recents del president Lerma sobre aquest tema no deixen lloc per a dubtar sobre quina és la posició del govern valencià davant d'aquesta qüestió i mereixen el reconeixement —aquesta és la meua opinió— de ser l'únic plantejament intel·ligent en tot aquest assumpte.

quan aquesta campa lliure de competidors al Principat. És a dir, s'argumenta amb la pesseta i el greuge comparatiu, com d'habitud. Sobre la llengua ni un esment. I és ben curiós que Lerma invocara sovint la necessitat de comptar amb una televisió «en la nostra llengua» per justificar el naixement de TVV i que, ara, com més a prop estem de veure-la feta realitat, més clar sembla que TVV serà bilingüe com a mínim.

Totes les fonts consultades per EL TEMPS a Catalunya feien dependre la benvinguda o el rebuig a TVV del fet que siga en valencià o no. ¿Per què volen a Catalunya una altra televisió en espanyol si ja n'hi ha massa? Una posició que Joan Lerma, possiblement, no podrà ni comprendre. Per a ell, el tema de la llengua no és conflictiu, ni tan sols és important. I s'equivoca. I respecte a Catalunya més encara.

El tema de la llengua és, simplement, decisiu. Com també s'equivoquen aquells que demanen una extensió de TVV a Catalunya per pur complex d'inferioritat si no entenen que aquest hipotètic augment de l'audiència només serà efectiu si se li ofereix alguna cosa a canvi. A TV3 l'actualitat valenciana se segueix menys del que seria desitjable i, amb tot, cada volta que TV3

i Aitana han *competit* sobre tema valencià, s'ha demostrat que les diferències entre els catalans i Amadeu Fabregat són massa evidents. ¿Algú s'ha plantejat, des de TVV, fer un seguiment competitiu de l'actualitat de Catalunya?

En tot cas, si la programació de TVV no és en català, no caldrà tampoc barrar-li el pas. Una televisió amb molt

menys mitjans que l'espanyola i amb una temàtica i uns continguts aliens a Catalunya només serà seguida si es fa en català, ni que siga amb pronunciació exòtica. Si aquesta condició tampoc no s'acompleix, no la veurà ningú per molt que puga. I no serà, justament, per mania als *valencianets*. Serà perquè haurem fet, una vegada més, un pa com unes hòsties. □

JOAN GRANADOS, PRESIDENT DE LA CORPORACIÓ CATALANA DE RÀDIO I TELEVISIÓ

«Com més televisions en català, millor»

Mentre en certes instàncies públiques valencianes es viu una situació de recel pel que fa a la penetració de la futura TVV a Catalunya, en aquesta entrevista amb Joan Granados, queda ben clar que, quan l'objectiu és el de normalització lingüística, no hi ha res a objectar.

Fúlvia Nicolàs

—**Q**uè en pensa, del projecte de fer arribar Televisió Valenciana també al Principat?

—La meua opinió és que, com més televisió hi hagi en l'àmbit de la llengua catalana, millor. El nostre objectiu és la normalització lingüística; així,

no podem estar en contra de cap televisió feta totalment en català. No sé si Televisió Valenciana ho serà, però en cas que ho fos, jo no tindria res a dir-hi, ja que seria una aportació més a la llengua catalana.

—¿S'ha plantejat TV3 la competència que podria fer-li TVV al Principat?

—Les televisions públiques tenim